

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Michala Mazance a Milana Podhrázkého v právní věci žalobkyně: **R. A. A.**, zastoupena Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem se sídlem Baranova 1026/33, Praha 3, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 6. 2017, čj. MV-154304-4/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2019, čj. 3 A 123/2017-21,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2019, čj. 3 A 123/2017-21, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalované ze dne 29. 6. 2017, čj. MV-154304-4/SO-2016, **se ruší** a v ě c se žalované **vrací** k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši 18 200 Kč, k rukám jejího zástupce Mgr. Pavla Čížinského, advokáta se sídlem Baranova 1026/33, Praha 3, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny, jež byla rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“)

zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala stěžovatelka odvolání, na základě něž žalovaný napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání. Správní orgán I. stupně žádost stěžovatelky znovu posoudil a opět ji zamítl. Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatelka odvolala. Ještě před rozhodnutím o odvolání byl stěžovatelce povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání. Žalovaný následně o odvolání rozhodl tak, že napadené rozhodnutí zrušil a řízení o žádosti k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zastavil pro zjevnou bezpředmětnost podle § 90 odst. 4, ve spojení s § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť stěžovatelce bylo v mezidobí uděleno pobytové oprávnění za účelem podnikání. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jenž ji jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[2] Městský soud dospěl k závěru, že stěžovatelka požádala o změnu stávajícího účelu pobytu „soužití rodiny“ na účel „podnikání“, čemuž bylo vyhověno. Původní účel pobytu stěžovatelky zanikl a na jeho místo nastoupil účel nový. Řízení o prodloužení platnosti původního dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny tak bylo nutné zastavit pro nastalou bezpředmětnost žádosti. Správní orgány nebyly oprávněny stěžovatelce udělit druhý účel pobytu, neboť jej nepožadovala. Dále uvedl, že zákon č. 222/2017 Sb., kterým byl novelizován zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), se na stěžovatelku nevztahoval, neboť jeho účinnost nastala až po vydání napadeného rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[3] Proti rozsudku městského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

[4] Stěžovatelka má za to, že městský soud rozlišoval mezi změnou účelu pobytu a udělením nového povolení k pobytu za jiným účelem, ač oboje upravuje jedno zákonné ustanovení, v čemž spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů. Formálně žádala o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu a není jí zřejmé, jak dospěl městský soud k závěru, že se jednalo o žádost o změnu účelu pobytu. Cizinec může mít vydány 2 povolení k pobytu za různými účely, a pokud je podána nová žádost o povolení k pobytu, nečiní to bez dalšího bezpředmětným předchozí řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Bepředmětnost tohoto řízení je odvozována od jejího vyjádření z 6. 6. 2016, což je chybné, neboť se jedná o objektivní stav a nemůže se zakládat na jejím subjektivním vnímání věci. Dále uvedla, že městský soud chybně dovodil, že se na ni nevztahuje § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 222/2017 Sb. Toto ustanovení se na ni nyní sice nevztahuje, ale bude se na ni vztahovat až požádá o trvalý pobyt, neboť zastavením řízení se doba dlouhodobého pobytu stěžovatelky na území České republiky přerušila, resp. vůbec nezapočítala. Podmínky trvalého pobytu by tak splnila později, než kdyby měla současně povolen dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny. Dále ztrátou pobytového oprávnění stěžovatelčina manželka

pokračování

zanikl také její dlouhodobý pobyt. Neprodlení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je podmíněno přiměřeností opatření. K jejímu zkoumání však v důsledku nemeritorního rozhodnutí nedošlo. Její žádost měla být případně zamítnuta. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaná k podané kasační stížnosti uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací učiněné ve správních rozhodnutích i rozsudku městského soudu, stěžovatelka nepřináší novou relevantní argumentaci a závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval napadený rozsudek městského soudu z hlediska jeho přezkoumatelnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). K tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS nebo ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné nebo proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou.

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek městského soudu a ověřil, že soud dostatečně konkrétně popsal důvody, které jej vedly k závěru, že stěžovatelka žádala o změnu účelu dlouhodobého pobytu a nikoli o nový pobyt. V bodě 18. rozsudku soud citoval ze stěžovatelčiny žádosti o spojení řízení ze dne 6. 6. 2016, v bodě 21. následně zrekapituloval skutkový stav věci a uvedl, že stěžovatelčinu vůli k přeměně stávajícího účelu pobytu dovedl mimo jiné z vyjádření obou stran. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozsudek městského soudu je z tohoto pohledu přezkoumatelný, neboť je zřejmé, na základě jakých úvah se soud řídil při utváření jeho právního závěru.

[9] Stěžovatelka dále spatřovala nepřezkoumatelnost rozsudku v tom, že městský soud rozlišoval mezi změnou účelu pobytu a udělením nového pobytu, ačkoli odkazoval na totéž ustanovení zákona o pobytu cizinců. Při posuzování této námitky dospěl soud k závěru, že podle obsahu námitky se nejedná o námitku nepřezkoumatelnosti, ale o námitku nezákonnosti spočívající v nesprávném právním posouzení. Z tohoto pohledu proto následně přistoupil k jejímu vypořádání.

[10] Věc lze shrnout tak, že žalovaná v rámci odvolacího řízení proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za

účelem společného soužití rodiny zjistila, že stěžovatelka požádala o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, který jí byl udělen. Na základě tohoto zjištění dospěla k závěru, že žádost stěžovatelky o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny se stala bezpředmětnou, neboť jakýmkoli rozhodnutím o její žádosti by nedošlo ke změně v jejím právním postavení. Stěžovatelka z různých důvodů namítá, že není lhostejné, zda bude mít povolený pouze dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, nebo kromě něj také pobyt za účelem společného soužití rodiny. Předmětem přezkumu v nyní posuzované věci je otázka, zda žalovaná správně zastavila řízení o žádosti stěžovatelky o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny pro zjevnou bezpředmětnost této žádosti [§ 66 odst. 1 písm. g) správního řádu].

[11] Nejvyšší správní soud považuje pro posouzení nastolených otázek nejprve za nutné vyjasnit, zda v dané věci probíhala dvě samostatná řízení, pokud stěžovatelka podala žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, než o kterém již probíhalo řízení o prodloužení doby platnosti stávajícího povolení k dlouhodobému pobytu na území, nebo by se změnou účelu stávajícího pobytu mohlo jednat o řízení jediné. Pokud by se jednalo pouze o jedno řízení, žádost stěžovatelky by byla vyčerpána již rozhodnutím o udělení nového dlouhodobého pobytu a neexistovalo by žádné řízení, které by mohlo být zastaveno, ať již z jakéhokoliv důvodu. Rozhodnutí o zastavení řízení, které by již bylo skončeno jiným rozhodnutím, by nemohlo obstát bez dalšího.

[12] Podle § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 platilo, že *cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 2 roky.*

[13] Ze znění tohoto ustanovení vyplývá, že zákon počítá jak s žádostí o „udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu“ za jiným než stávajícím účelem, tak se změnou účelu pobytu v případě, kdy cizinec „*hodlá na území pobývat za účelem podnikání*“. Z judikatury Nejvyššího správního soudu pak vyplývá, že i řízení o žádosti o změnu účelu pobytu je zahajováno prostřednictvím nové žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, čj. 7 Azs 227/2015-49, nebo ze dne 17. 10. 2018, čj. 1 Azs 255/2018-24).

[14] Také z rozhodnutí žalované vyplývá, že nahlížela na podání stěžovatelky, kterým požádala o změnu účelu pobytu, jako na žádost, která zahájila nové řízení. Na straně 3 napadeného rozhodnutí uvedla, že o žádosti stěžovatelky o vydání povolení k dlouhodobému pobytu bylo vedeno řízení, jež vyústilo v rozhodnutí o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Stěžovatelka tedy podala dvě samostatné žádosti. O obou žádostech tak byla správně vedena dvě samostatná řízení a o obou žádostech tedy muselo být rozhodnuto. Nejvyšší správní soud proto přistoupil

pokračování

k vypořádání toho, zda se v důsledku vyhovění druhé žádosti stala v pořadí první žádost stěžovatelky bezpředmětnou.

[15] Podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu platí, že *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žádost se stala zjevně bezpředmětnou.*

[16] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „*zjevná bezpředmětnost*“ je pojem, jenž je třeba vykládat velmi restriktivně, neboť správní orgán z tohoto důvodu řízení zastaví, aniž by o žádosti účastníka řízení meritorně rozhodl. Důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu je dán tehdy, pokud v průběhu řízení o žádosti dojde k takové změně okolností, že rozhodnutí správního orgánu o žádosti již nebude mít pro žadatele význam, například v situaci, kdy cizinec zažádá o některé z povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR, avšak ještě před posouzením žádosti získá státní občanství ČR (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, čj. 5 As 62/2009-68, č. 2176/2011 Sb. NSS). Význam pro žadatele je třeba vnímat objektivně, tedy že žádost nemůže objektivně přinést stěžovateli lepší právní postavení.

[17] Zjevná bezpředmětnost může nastat také v situaci, kdy již nelze o žádosti rozhodnout, neboť nastaly okolnosti, pro které nemůže správní orgán rozhodnout v souladu s žádostí, neboť odpadl předmět řízení. Například pokud Úřad pro ochranu hospodářské soutěže před konečným rozhodnutím o návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele v zadávacím řízení zjistí, že v průběhu řízení byla uzavřena smlouva na veřejnou zakázku, a proto již nelze uložit nápravná opatření v již skončeném zadávacím řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, čj. 4 As 249/2014-43).

[18] V nyní posuzované věci však nelze dospět k závěru, že podání nové žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za jiným – dalším – účelem, případně získání takového povolení, jež by měl cizinec naplňovat současně s tím stávajícím, by jakkoliv vyprazdňovalo smysl institutu prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo změny účelu pobytu za jiným účelem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, čj. 1 Azs 255/2018-24). Jak správně uvedl městský soud v bodech 14. až 16. svého rozsudku, cizinec může disponovat vícero pobytovými oprávněními vydanými za různými účely. Jeho právní postavení je tím objektivně lepší, již jen z toho důvodu, že pokud by jedno z pobytových oprávnění pozbyl, stále by mu zůstávalo pobytové oprávnění vydané za jiným účelem. S různými účely oprávnění k pobytu také mohou souviset i různá další práva a povinnosti na ně navázaná. V této souvislosti soud uvádí, že nebyl důvod zabývat se tím, zda a jak by na stěžovatelku měla dopadat novela zákona o pobytu cizinců provedená zákonem č. 222/2017 Sb., neboť pro posouzení věci nebyla účinná v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Přesto i na této novele lze demonstrovat to, že zákon spojuje s různými účely pobytu různá práva a povinnosti. Zákon po novele například upřednostňuje žádosti podané za účelem společného soužití rodiny. V případě podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu se považuje toto povolení za platné od podání žádosti do doby nabytí právní moci rozhodnutí, pokud cizinec podal na území žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. V případě úspěšné žádosti se tato doba výjimečně započítává do rozhodné doby pobytu na území České republiky, která je

nezbytná pro podání žádosti o povolení k trvalému pobytu [srov. § 68 odst. 3 písm. f) a § 47 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve znění po dané novele].

[19] Žalovaný tedy nemohl přistoupit k zastavení řízení z důvodu zjevné bezpředmětnosti žádosti, neboť právní postavení stěžovatelky mohlo být objektivně lepší, pokud by jí zůstal zachován i dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny.

[20] Městský soud v bodě 18 rozsudku citoval v souvislosti se svými závěry o nedůvodnosti podané žaloby žádost stěžovatelky z 6. 6. 2016, ve které v rámci správního řízení I. stupně mimo jiné uváděla: „... jelikož mé současné právo pobytu je navázáno na řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem rodinným, zatímco nyní mám primární zájem o povolení pobytu za účelem podnikání (čímž se toto řízení o povolení k pobytu za účelem rodinným může stát bezpředmětným) ...“. Z tohoto přípisu by opravdu mohlo vyplývat, že stěžovatelka nemusí mít nadále zájem o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Tato skutečnost by však nemohla být důvodem pro zastavení řízení z důvodu bezpředmětnosti, maximálně by bylo možné uvažovat o zpětvzetí žádosti, pokud by byl projev vůle jednoznačný. Nejvyšší správní soud však v tuto chvíli není oprávněn hodnotit, zda tomu tak skutečně bylo. Přezkoumává totiž zákonnost rozhodnutí o zastavení řízení pro bezpředmětnost a nemůže se tudíž zabývat tím, zda by hypoteticky nešlo uvažovat o jiném důvodu pro zastavení řízení. Nad rámec však předesílá, že o jednoznačnosti projevu vůle by měl značné pochybnosti.

[21] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že městský soud věc nesprávně právně posoudil, neboť pro rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení z důvodu zjevné bezpředmětnosti nebyly splněny podmínky a napadené rozhodnutí je tak nezákonné. Kasační stížnost je s ohledem na vytčenou vadu důvodná podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud se již zbývající kasační námitkou, spočívající v chybějícím posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nezabýval, neboť takové posuzování zpravidla přichází v úvahu jen tehdy, pokud sice jsou splněny obecné podmínky pro vydání určitého rozhodnutí, ale pro jeho nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života jej správní orgán přesto nevydává. V posuzované věci však nebyly shledány podmínky pro vydání rozhodnutí o zastavení řízení pro bezpředmětnost žádosti. Nad rámec však soud poznamenává, že v případě zastavení řízení nepřichází v úvahu posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, neboť o jeho žádosti není meritorně rozhodováno (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, čj. 6 Azs 226/2015-27, nebo ze dne 17. 1. 2019, čj. 1 Azs 266/2018-27).

IV. Závěr

[22] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná a napadený rozsudek městského soudu zrušil. Jelikož již v řízení před městským soudem byly dány podmínky pro zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.], zdejší soud zrušil i rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

pokračování

[23] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, čj. 1 As 61/2008-98).

[24] Úspěch ve věci se posuzuje dle osudu žalobou napadeného správního rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že výsledkem soudního přezkumu před správními soudy bylo zrušení správního rozhodnutí, je nutno konstatovat, že stěžovatelka měla ve věci plný úspěch. V takovém případě je žalovaná povinna dle § 60 odst. 1 s. ř. s. nahradit stěžovateli náklady řízení před soudem.

[25] Náklady řízení o žalobě sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a dále z náhrady nákladů zastoupení za 2 úkony právního zastoupení: 1) převzetí a příprava zastoupení, 2) podání žaloby. Za tyto úkony [§ 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif ve spojení s § 35 odst. 2 s. ř. s.] náleží stěžovateli odměna ve výši 3 100 Kč za jeden úkon [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu], tj. 6 200 Kč. Stěžovatelka má též právo na náhradu hotových výdajů svého zástupce za tyto úkony ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna zástupce za řízení před městským soudem činí 6 800 Kč. Zástupce stěžovatelky neprokázal, ani Nejvyššímu správnímu soudu z veřejně dostupných databází nevyplývalo, že je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani nezvyšují. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem má tedy stěžovatelka právo na náhradu nákladů řízení o žalobě v částce 9 800 Kč.

[26] Náklady řízení o kasační stížnosti sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 5 000 Kč a dále z náhrady nákladů zastoupení za 1 úkon právního zastoupení: podání kasační stížnosti. Za tento úkon [§ 11 odst. 1 písm. d), advokátního tarifu] náleží stěžovateli odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu]. Stěžovatelka má též právo na náhradu hotových výdajů svého zástupce za tento úkon ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna zástupce za řízení před Nejvyšším správním soudem činí 3 400 Kč. Zástupce stěžovatelky neprokázal, ani Nejvyššímu správnímu soudu z veřejně dostupných databází nevyplývalo, že je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani nezvyšují. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem má tedy stěžovatelka právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v částce 8 400 Kč. K plnění soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 4. června 2020

Petr Mikeš
předseda senátu